

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 8016200326
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8016200326.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa: O. O. O., bytom X. K. XX, O., W., Saudská Arábia, právne zastúpený: Mgr. Michal Onufer, advokát advokátskej kancelárie ONUFER & TORIŠKOVÁ, so sídlom Františkánska 2, 811 01 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarková 31, 080 01 Prešov, o správnej žalobe vo veciach administratívneho vyhostenia, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Scud/3/2016 zo dňa 6. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Scud/3/2016 zo dňa 6. júna 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného PPZ-HCP-PO2-42-005/2016 zo dňa 15. februára 2016 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi priznáva právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím PPZ-HCP-PO2-42-005/2016 zo dňa 15.02.2016 žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-76-010/2015 zo dňa 16.11.2015, ktorým bol sťažovateľ administratívne vyhostený na územie Saudskej Arábie z dôvodu vážnej hrozby pre bezpečnosť štátu v zmysle § 82 ods. 2 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.") a zároveň mu uložil zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov schengenského priestoru na dobu 10 rokov v zmysle ustanovenia § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

2. Sťažovateľ mal na území Slovenskej republiky udelený prechodný pobyt na účel štúdia od 21.04.2008 až do 31.08.2016.

3. V administratívnom spise sa nachádza písomnosť č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-76-007/2015 zo dňa 16.11.2015, z ktorej vyplynulo, že pracovník prvostupňového správneho orgánu sa oboznámil s informáciou vo vyhradenej písomnosti č.p.: PPZ-OBT-V-158/2015 k osobe sťažovateľa, na základe čoho bolo zistené, že u sťažovateľa je dôvodný postup podľa § 82 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z., nakoľko je dôvodné podozrenie, že pri svojom pobyte predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

4. Dňa 16.11.2015 v čase o 10.55 hod., bol sťažovateľ predvedený v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. na prvostupňový správny orgán, čím bolo voči nemu začaté konanie o administratívnom vyhostení. Následne mu bola daná možnosť vyjadriť sa k postupu správneho orgánu, k podkladom pre vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie.

5. Do zápisnice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-76-006/2015 zo dňa 16.11.2015 sťažovateľ uviedol, že nevie o tom, že by predstavoval hrozbu pre Slovenskú republiku. Súhlasil so svojim vyhostením, avšak namietal voči svojmu zaisteniu, nakoľko si nie je vedomý, že by spáchal akýkoľvek čin. Nemá problém si v čo najkratšej dobe zaistiť letenku do domovskej krajiny a opustiť územie Slovenskej republiky.

6. Dňa 16.11.2015 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa na územie Saudskej Arábie a uložení zákazu vstupu na územie všetkých členských štátov schengenského priestoru na dobu 10 rokov v zmysle ustanovení § 82 ods. 2 písm. a) a § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. Prvostupňový správny orgán popísal priebeh konania, obsah podkladov pre rozhodnutie, vyjadrenie sťažovateľa, poukázal na príslušné ustanovenia zákona, v zmysle ktorých postupoval ako aj na utajovanú písomnosť, z ktorej obsahu vyplýva, že sťažovateľ predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu. Najmä uviedol, že dôvodom administratívneho vyhostenia sťažovateľa je skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky v zmysle § 120 ods. 2 písm. i) zák. č. 404/2011 Z.z. Uvedené ustanovenie v zmysle zásady „lex specialis derogat lex generali“ ruší ustanovenie § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vo vzťahu k podkladu rozhodnutia, ktoré sa na základe uvedeného neodôvodňuje. Ďalej konštatoval, že u sťažovateľa neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia na územie Saudskej Arábie v zmysle § 81 zák. č. 404/2011 Z.z. Zároveň uviedol, že postupoval v súlade s článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

7. Voči predmetnému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Následne dňa 15.02.2016 bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktorým žalovaný odvolanie sťažovateľa zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

II.

Konanie na krajskom súde

8. Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného PPZ-HCP-PO2-42-005/2016 zo dňa 15.02.2016, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-76-010/2015 zo dňa 16.11.2015, ktorým bol sťažovateľ administratívne vyhostený na územie Saudskej Arábie a zároveň mu bol uložený zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov schengenského priestoru na dobu 10 rokov v zmysle ustanovení § 82 ods. 2 písm. a) a § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

9. V dôvodoch rozsudku uviedol, že informácia, ktorá požíva ochranu podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o utajovaných skutočnostiach a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a ktorá zakladala dôvodné podozrenie, že sťažovateľ pri svojom pobyte na území Slovenskej republiky ohrozí bezpečnosť štátu, bola sama o sebe postačujúcim dôvodom na administratívne vyhostenie, pričom s poukazom na § 120 ods. 2 písm. i) zák. č. 404/2011 Z.z. správne orgány v rozhodnutiach poukázali iba na skutočnosť, že

ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

10. V súvislosti s otázkou oboznamovania sa s utajovanou skutočnosťou a návrhom na prerušenie konania krajský súd poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (napr. rozsudok 1Sža/51/2014), ale aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 480/2014.

11. Krajský súd sa oboznámil s utajovanou skutočnosťou a dospel k záveru, že táto je dostatočne konkrétna a podklady správnych orgánov, na základe ktorých konštatovali, že sťažovateľ predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu, takémuto záveru zodpovedajú.

12. V zmysle § 120 ods. 2 písm. i) zák. č. 404/2011 Z.z., zákonodarca nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady správneho konania. Citované ustanovenie je vo vzťahu k správne poriadku *lex specialis*. Správny orgán preto nemôže v danom prípade v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádzať konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o administratívnom vyhostení, v rozhodnutí iba uvedie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

13. Nepodstatnou bola aj skutočnosť, že ku dňu vydania druhostupňového rozhodnutia nebolo ešte rozhodnuté o žiadosti právneho zástupcu sťažovateľa o oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou. V čase vyhlásenia rozhodnutia krajského súdu bolo o žiadosti právneho zástupcu už bolo právoplatne rozhodnuté tak, že jej nebolo vyhovené.

14. Nedôvodná bola aj námietka, že zák. č. 404/2011 Z.z. v § 82 ods. 2 písm. a) a § 82 ods. 3 písm. a) hovorí o možnosti, nie o povinnosti administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny a uložiť mu zákaz vstupu. V danom prípade správne orgány posúdili bezpečnostný záujem Slovenskej republiky vo vzťahu k osobe sťažovateľa a rozhodli o jeho administratívnom vyhostení a uložení mu zákazu vstupu na územie členských štátov schengenského priestoru na dobu 10 rokov, keďže mali za to, že si to bezpečnostný záujem Slovenskej republiky vyžaduje.

15. Záverom konštatoval, že nebol porušený ani Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže sťažovateľ je slobodný a bezdetný, jeho rodinný a súkromný život je situovaný na území Saudskej Arábie a nebolo porušené ani jeho právo na účinný opravný prostriedok.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

A)

16. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t.j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces;

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t.j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

17. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- boli porušené zásady správneho konania, najmä zásada aktívnej súčinnosti účastníkov konania;

- sťažovateľ nemal možnosť úspešne obhajovať svoje práva a záujmy a brániť sa pred zásahom do jeho práv;

- rozhodnutia správnych orgánov nevychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci;

- bolo porušené právo účastníka oboznámiť sa s kompletným spisom, zásada prezumpcie nevinu a právo na spravodlivé konanie;

- sťažovateľovi nebolo umožnené postupovať podľa § 33 správneho poriadku, pretože nebol oboznámený s kompletným materiálom;
- vzhľadom na absenciu vyjadrenia účastníka konania k spisu a k podkladom rozhodnutia je zistený skutkový stav nekompletný;
- sťažovateľ má pochybnosti o dodržaní zásady rovnakého zaobchádzania nakoľko je arabskej národnosti a moslimského vierovyznania.

18. Vo vzťahu k problematike utajovaných skutočností poukázal na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora európskej únie a apeloval na dodržiavanie ústavných práv, a to najmä na čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1,2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 13), čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Uviedol, že účastník konania alebo minimálne jeho právny zástupca musí byť v konaní oboznámený s dôkazmi a tvrdeniami protistrany a teda poznať obsah utajovanej skutočnosti, aby nebol ukrátený na svojich právach a mohol ich využiť v plnom rozsahu.

19. Poukázal na to, že v obdobnej veci, vedenej na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 6S/26/2014, v ktorej bolo podané odvolanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie prerušil z dôvodu podania návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania podľa osobitného predpisu o súlade § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z. s Ústavou Slovenskej republiky.

20. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil, resp. zmenil tak, že zruší rozhodnutia správnych orgánov a vec vráti prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o priznanie náhrady trov konania a o sprístupnenie minimálne relevantnej podstaty utajovanej skutočnosti.

21. Alternatívne navrhol, aby kasačný súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o návrhu vo veci pod sp. zn. 10Sža/3/2016 z 06.05.2017 na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.

B)

22. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 18.09.2017 uviedol, že sa s dôvodmi v nej uvedenými nestotožňuje. Sťažovateľ nepredložil žiadne nové dôkazy a skutočnosti, ku ktorým by sa mal žalovaný vyjadriť. Stotožňuje sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu a naďalej trvá na preskúmanom rozhodnutí.

III.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S.s.p.) pri preskúmaní kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktoré dospel k záveru o potrebe prerušenia kasačného konania.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.“) s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

25. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 15. marca 2018 prerušil kasačné konanie.

IV.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018

26. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12.decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.

V.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru o potrebe zmeniť napadnutý rozsudok (§ 462 ods. 2 S.s.p.) tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

28. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. apríla 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

29. Predmetom kasačného konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia PPZ-HCP-PO2-42-005/2016 zo dňa 15.02.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-ZVC-76-010/2015 zo dňa 16.11.2015, ktorým bol sťažovateľ administratívne vyhostený na územie Saudskej Arábie a zároveň mu bol uložený zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov schengenského priestoru na dobu 10 rokov v zmysle ustanovení § 82 ods. 2 písm. a) a § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

30. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

31. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky a teda právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, alebo s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

32. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladný s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

33. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

34. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

35. Účinok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

36. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam, ktoré nastali počas jeho platnosti, aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

37. Všetky orgány verejnej moci sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

38. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval tak, že neodôvodnil rozhodnutie vydané na základe ustanovenia § 82 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z., hoci ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, stratilo účinnosť dňom zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12.decembra 2018 v zbierke zákonov, bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, kasačný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 462 ods. 2 S.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

40. V zmysle ustanovenia § 469 S.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom kasačného súdu.

41. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.